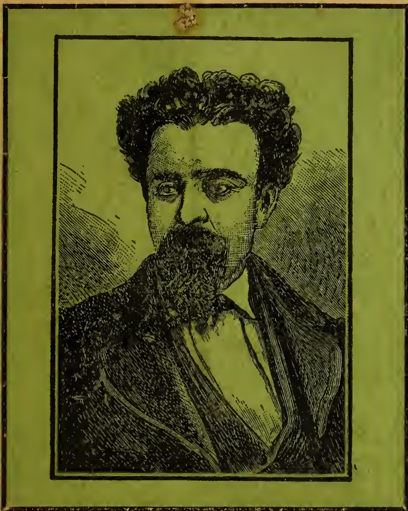

Frederic Soler (Pitarra)

Les peres a quarto

Pessa en un acte

Bonavia i Duràn. - Impressors

Carrer Boqueria, 20. - Barcelona

LES PERES A QUARTO

PESSA EN UN ACTE

ORIGINAL DE

FREDERIC SOLER HUBERT
(Serafí Pitarra)

Estrenada en el Teatre Català (Romea,) la nit del 20 de Mars de 1883.

PRIMERA EDICIÓ

BARCELONA
CASA EDITORIAL DE TEATRE
BONAVIA Y DURAN - Impressors - BOQUERIA, 20
1915

REPARTIMENT

PERSONATGES		ACTORS
Senyora Clara	*Sra.*	*Mirambell*
Dolors	-	*Palâ*
Senyor Pere	*Sr.*	*Fontova*
Doctor Xarol	-	*Virgili*
Mossèn Serà	-	*Muns*
Pasqual	-	*Molas*
Manelet	-	*N. N.*

L'acció en Barcelona, en 1846.

ACTE ÚNIC

Botiga de cereria

ESCENA PRIMERA

MANEL *i* PASQUAL, *mes tart* DOCTOR XAROL, *i després* SENYORA CLARA

PASQ. Serà aquí, com cada dia,
trovant-s'hi amb mossèn Serà.
MANEL ¿I jo no puc amagar-me,
per sentir a n'ells?
PASQ. Detràs
del taulell, potsê podríes
fer la teva.
MANEL (*Examinant-lo.*) Sí, és vritat,
és buit de dins i no és fàcil
que ningû ho pugui pensar.
Res, m'hi fico, i tú quan vinguin,
perque amb tota llibertat
puguin explicar-se, veste'n,
i deixa'ls tots sols.
PASQ. Doncs, au.
MANEL ¿Què vols dir?
PASQ. Que veig que venen.
MANEL Doncs fiquèm al forn el gall.
XAROL Bon dia i bon' hora, jove.
PASQ. Deu lo guard, doctor Xarol.

XAROL ¿I el teu amo?
PASQ. A pendre'l sol.
XAROL ¿I ta mestressa?
PASQ. No's trova
a casa en aquest moment,
més si *gusta* pendre assiento.
Miri; em sembla que la sento.
MANEL (*Amagat i treient el cap cada volta que parla.*)
(Apunt de solfa.)
(*La senyora Clara entra pe l fons amb mantellina de beiata.*)
XAROL Amb l'intent
sols de veure-la una estona
he vingut.
CLAR. Ah! ¿Es vostè?
No m'ho creia, en bona fè.
MANEL (*Detràs del taulell.*)
(¡Quina alegría li dona!)
XAROL ¿Què tal, còm anèm?
CLAR. Per ara...
XAROL Vés i dú la medicina. .
a tú t'ho dic, Pasqual, vina;
la recepta per la Clara.
PASQ. Però, si l'amo'm demana,
dirant que m'han enviat.
Vaja, doncs.
XAROL Torna aviat.
CLAR. Pobre noi, que'n té de llana.

ESCENA II

XAROL, CLARA *i* MANEL *amagat*

XAROL I tal si'n té; amb aquest si
que no hem de teme mai dols.
Sempre que havem d'estar sols
hi ha medi per fe'l sortî.
CLAR. Però hem de cuitâ abans no vingui.
XAROL No, encare tardarà un poc;
la medicina va al foc
perque més se l'entretingui,
i mentrestant sense noses
vostè i jo estarèm aquí.
CLAR. Endevant, doncs, ja pot dî.

MANEL (Oh! Que'n sentirèm de coses.)
XAROL Digui'm, senyora Clareta,
¿m'estima?
MANEL (Bomba!)
CLAR. Jo?
XAROL (*Salamer.*) Sí.
MANEL (¿Si ja comensèm així,
còm acabarèm?)
MANEL Barbeta,
boqueta, nasset, clotets,
que té en aquestes galtones,
aquestes mans tan bufones,
aquest còs, aquests peuets...
CLAR. Anèm, vaja, *anda* burleta.
MANEL (Sí, ja; mira't la vellota)
CLAR. Veu? Ja m'ha sofocat tota.
XAROL Oh! ¿i qui l'estima, Clareta?
Es el meu pensament sol.
CLAR. Em fa perdre la xaveta.
XAROL I a mi ¿qui'm vol? ¿Eh, maqueta?
CLAR. Oh! jo, jo, doctor Xarol.
XAROL ¡Tant guapa! ¿Fa tanta tossa?
Amb gracia...
CLAR. Vostè'n té a coves.
MANEL (No sé si cap penja robes
n'ha aguantat mai de tant grosses.)
CLAR. Ai; sí, sí, doctor Xarol
XAROL Ai, Clara, quina ventura.
MANEL (Ai, fillets meus, si això dura.)
CLAR. Si no'l veig no tinc consol.
Afiguri's sols jo quí era
quant vostè no'm freqüentaba,
que'l vehinat m'anomenava
la beiata farinera.
Amb vint anys de matrimoni
que tinc amb el meu espòs,
veure un home que ell no fós,
per mí era veure'l dimoni.
Veliaquí la meva vida
avans de que jo per rê
hagues vist mai a vostè,
resignada i compungida;
peró'l vaig coneixe, i... ai!
MANEL (¡Ai, la mare!)
CLAR. La patilla,
el posat, l'ull que li brilla. .
MANEL (Ai; que li dona un desmai.)

CLAR. Ah! Traidorot!

XAROL Vostè sí
que és la traidorota.

CLAR. Jo?
¡Ai, no, no; no pot sê això,
jo peco, pobre de mí!
Jo me'n tinc de confesar,
no, no, no; faci'l favor,
no'm parli mai més d'amor.
No'm vulgui fer condemnar.

XAROL ¿Fer-la condemnar, senyora?
¿No ha conegut per ventura
que això és una passió pura
com la claror de l'Aurora?
¿No veu que és pur mon amor?

MANEL (¡Ai, aquest mestre que's maula!)

XAROL ¿Li he dit mai ni una paraula
que sigui contra l'honor?

CLAR. Ah! Això no, això és vritat.

XAROL De vostè lo que'n vull és
el cor, el cor.

MANEL (¿I què més?
Vejam si ho dirà aviat.)

XAROL El cor i lograr que tingui
confiança en mí'l senyor Pere.

CLAR. Cregui que li té i entera.
Ara li durà, quan vingui,
aquells sis mil rals que ahir
li va demanar vostè.

MANEL (¿Què tal? Ja sabèm per què
sent l'amor.)

CLAR. Ai!

XAROL Un suspir.

CLAR. ¡Ai, senyor doctor Xarol!

XAROL Ai, Clareta, i digui... *(Transició.)*

CLAR. Enraoni.

XAROL ¿Puc contâ amb que avui em doni
ell els sis mils rals?

CLAR. Si'ls vol
no ha de fer res més que dir-li
i tot seguit els tindrà
perque l'he convensut ja

XAROL ¿Li ha dit que puc oferir-li
que és un negoci segú?

MANEL (*¡Amigo,* fill, quin aucell!)

XAROL Si perdèm...

MANEL (Pagarà ell.)

XAROL Si guanyèm...
MANEL (T'ho quedes tú.)
CLAR. Res; ja ho sab, doctor Xarol.
En Pere i jo la confiança
tenim en vostè i's cansa
en và explicant el que vol
fer de nostres capitals.
No'ns ha de dir mai per rê,
tot lo d'ell és de vostè.
MANEL (Fins la dòna.)
CLAR. Som formals.
XAROL Bé, molt bé, senyora Clara.
Oh! Això aumenta'l meu amor.
CLAR. No ho digui més. per favor.
XAROL Amor impossible ara,
però .. que amb el temps, quí sab,
perxò no ha de desitjar se,
però podría enviudar-se...
CLAR. Ah! Es la que porto de cap.
MANEL (Qui la dú al cap és el pobre
del teu marit)
CLAR. Si jo un dia
em quedés viuda i tenía
la sort de treure'm de sobre
en Pere, ja sab que ho rondo,
ja sab que a vostè vull sols;
ja'm coneix.
MANEL (Sí, però vols
que't conegui més a fondo.)
CLAR. Miri, si ja ho tinc pensat,
que, com veig que lo temps vola
i'm voldría quedar sola
si ell mort per casualitat,
li vaig a dî are una cosa
que encare ningú'n sab rê.
MANEL (Digui.)
CLAR. Per parlâ amb vostè,
la noia en casa 'm fa nosa,
i tant per xò, com per veure
de treure un obstacle aviat,
la tanco demà passat.
MANEL (¿Qué diu are?)
CLAR. L'haig de treure
perque, ja veurà... es fa gran,
ja té certa picardía
i si ella are descubría
que vostè i jo'ns volèm tant,

podría dir-li a son pare
i amb això ni hi vull ser flonja,
per çò és que la tanco, monja,
al convent de Santa Clara.

MANEL (Li tancaríes si jo
no m'espabilés)

XAROL ¿I ara
està en lo mateix son pare?

CLAR. Ell és qui més vol això.
¿Què no veu que'l pobre Pere
és tant d'iglesia?

XAROL Ah! Això sí,
diuen que's un gran carlí.

CLAR. Ah! I en tanta de manera.
¿No veu que pe'l seu ofici
de ceré..?

XAROL Sí; és cosa vista

CLAR. Li convé tant sê *carlista*...

XAROL Bè, és clar, ja ho veig.

CLAR. El desfici
seu és que si 'ls lliberals
ens priven les prcfessons
no ven atxes ni blandons,
i allavors, fills, anèm mals.

XAROL Sí, ja ho veig.

CLAR. Per çò ell ara
veig que ha dispost, amb unió...

MANEL (*Amb intenció.*)
(Hola, una conspiració.)

XAROL Espliquis, senyora Clara.

CLAR. Una junta de vicaris
i rectors que diuen que,
si no'ls ho destorba rê,
treuràn els estrafalaris
dels lliberals i duràn
don Carles per rei d'Espanya.

MANEL (Sí, sí; agafat per la ganya.)

XAROL Bé, bé, anèm doncs, vaja, avant.

CLAR. Doctor Xarol.

XAROL A la vista.
Ja torno d'aquí un instant,
que ara m'estàn esperant.

CLAR. Veu? Ja'm quedo tota trista.

XAROL ¿No diu que d'aquí una estona
ell em darà 'ls sis mil rals?

MANEL (No n'hi veuràs cap de tals.)

CLAR. Ah! Els sis mil rals, sí.

XAROL — I doncs, dòna.
Els vindré a buscâ i de pas
la veuré a vostè altre cop.
CLAR. — Ah! Això vull, tenir-lo aprop.
MANEL — (Quedarà amb un pam de nas.)
XAROL — Vaja doncs.
CLAR. — Fins d'aquí un rato,
XAROL — Clareta. *(Acariciant-la.)*
CLAR. — Doctor Xarol.
(Xarol es posa un petó a la mà i pregunta amb fingit amor.)
XAROL — Veu? ja li he posat, ¿ho vol?
MANEL — (Mira't el metge beiato.)
CLAR. — ¿I vostè, el vol?
(Fent el mateix i preguntant-li.)
MANEL — (¿I... vostè?)
XAROL — Tingui. *(Tirant-li un petó.)*
CLAR. — Tingui. *(Id.)*
XAROL — Tingui, tingui.
MANEL — (Vaja, foc granejat.)
CLAR. — Vingui.
XAROL — *(Amb exagerat horror.)*
Ah! No, això no, d'aprop rê.
MANEL — (D'aprop no més el pistrinc.)
CLAR. — Té raó, dispensi.
XAROL — Senyora...
CLAR. — Ja ho veig, só una pecadora.
XAROL — Contingui's...
CLAR. — Sí, ja'm continc.
XAROL — Aquí ha d'estâ l'heroisme.
CLAR. — Més, i'l cor?..
XAROL — No'n faci cas:
el nou, no desitjaràs
la muller de ton prohisme.
CLAR. — ¡Reina Santíssima! *(Horroritzada.)*
XAROL — *Luego*
torno per 'quells sis mil rals.
CLAR. — Torni que'ls tindrà puntuals.
¡Oh, em té boja!
XAROL — I a mí, cego.
(Se'n van cada hu per un costat.)

ESCENA III

MANEL, *sortint del taulell*

MANEL Bé, molt bé, molt bé, molt bé·
com hi ha món que l'amagada
ha sigut aprofitada,
de resultes pescaré
una xicota ben maca
que té un dot regularet;
esquivaré al pillo aquet
que amb la seva fullaraca
ha omplert de sebes el cap
d'aquesta beiata tonta,
no més que, perque aixís conta
robâ 'l pistrinc que li sab;
i salvaré de la ruina
al pobre mestre cerer.
Ja sé lo que tinc de fer;
seguim ara la rutina
de lo que jo ja he pensat,
i anem, ans que ningú vingui.
Si ho logro tot, quant ja ho tingui,
prometo un ciri... apagat. *(Se'n và.)*

ESCENA IV

SENYOR PERE *i* PASQUAL

PERE Ai! ai! ¿Vols dir que 'l que ix are
no és en Manelet?

PASQ. L'he vist,
però no sé si ell deu esser
o un altre pe'l seu estil.

PERE ¿I la Clara?

PASQ. No's trovaba
gaire bona; per çò dic
que 'l doctor Xarol fa un rato,
perque l'ha vist defallint,
li ha receptat per curar-la
això que jo porto.

PERE Sí.

El mateix deurà curar-la
això que allò dels malvins
que ahir va donar-li. Vés-hi,
dòna-li i surt tot seguit
que tens de lligar cerilles
pe'ls tres funerals del Pi.

(Pasqual se'n và amb la medicina.)

Ah! Ara sí que si's logra
el que avui s'ha decidit
a la junta, el rei d'Espanya
ja és de cert don Carles...

PASQ. *(Tornant.)* Diu
que se sent que'l mal li mimba.

PERE Oh! En havent-la el doctor vist
ja se sab, ja la tens bona.

PASQ. Sí, això si que ella...

PERE ¿I què'n diu?

PASQ. Que les professons es priven.
Veliaquí lo que li dic.

(Agafant cerilles i fent-ne feixos.)

ESCENA V

Els mateixos i MOSSÈN SERÀ

M. SERÀ Que Déu lo guart, senyor Pere.

PERE Mossèn Serà, Déu lo guart,

PASQ. Estèm parlant del nostre art.

M. SERÀ ¿I què tal, què's diu, prospera?

PERE Per ara, gracies a Déu...

M. SERÀ Bé; això fa de bon sentî
¿Vol un polvo?

PERE Bé. *(Prenent i ensumant.)*

PASQ. ¿I a mí?

M. SERÀ No; veuràs, no cal el teu.

PERE Endemés, deia ara aquet
que priven les professons.

M. SERÀ Bé, deixem-nos de cansons.
Com que hi ha un clero que admet
que aquesta gent que'ns gobernen
puguin esser lliberals,
senyô Pere, anèm molt mals,
tant ells com els que hi alternen;
per xò li dic a vostè
que tregui en Manel d'aquí.

PERE ¿En Manel? pobre de mí,
¿què vol que no vengui rê?
M. SERÀ En Manel es lliberal.
PERE Però va a la professó.
PASQ. Oh! ¡I va a totes!
PERE Sí, senyô.
Hi va i ell és el puntal
que m'aguanta la botiga.
Treure'l? Ca! ¿Què tinc de fer?
¿De què viu are'l cerer
ja que tant vostè m'obliga?
D'ensà de l'invent del gas
i'l petroli i les espelmes,
com vostès no cobren delmes,
del cerer ningú'n fa cas.
Venèm alguna cerilla
per pujar l'escala, cors
per presentalles d'amors,
cames, una pantorrilla
que'ns fa fer per prometensa
algú que hi ha tingut mal,
i veliaquit el total.
M. SERÀ Si que es poc.
PERE Bah! ¿I doncs, què's pensa?
¿Es pot viure amb això? No,
no dona de sí prou pasta;
sort de la cera que's gasta
per anâ a la professó.
I com que'n Manelet és
mestre de ball de la colla,
fa de cap dels Paus. de l'olla,
i mai estan per dinês.
Em convé per parroquià
i no'l trec, no m'hi convinc,
que si per amic el tinc
la cera a mí'm comprarà,
i, si renyexo, potser,
i sense potser segú,
com no li priva ningú
anirà a un altre cerer.
M. SERÀ Bé; això ja ho veig.
PERE ¿I doncs, plaga?
¿Vol que si no fós així
en Manel vingues aquí?
M. SERÀ Vaja un baliga balaga.
PERE ¿Sab què és? un tarit tarot.
M. SERÀ Un gat dels frares.

PERE — Si'l treuen
de per tot ont va.

PASQ. — ¿Doncs, veuen?
jo'l tinc per un bon xicot.

PERE — Bé; de bon xicot ho és.

M. SERÀ — Però... és lliberal.

PERE — I balla.

M. SERÀ — I'ns fa dir per la quitxalla:
bolit.

PERE — Ja li he dit; no més
s'hi pot sê amic per la idea
de que, fent-se professons,
ell les atxes i blandons
compra per la patoleia
dels seus companys.

M. SERÀ — Bé; però
vostè té una noia aquí,
senyô Pere, i això a mí
em té intranquil de debò.

PERE — ¿Què ha observat alguna cosa?

M. SERÀ — No.

PERE — I doncs, home.

M. SERÀ — Tant se val.
Al costat d'un lliberal
una noia m'hi fa nosa.

PERE — Com que vostè ja vigila.

M SERÀ — Ah! Bé, això sí.

PASQ — (Prou; dormint.)

M. SERÀ — Però ell vé aquí tant sovint...

PASQ. — No tinguin por; les enfila
pe'l cantó dels envelats
i'l vals i la varsoviana
i res més.

M. SERÀ — Bé, un tarambana.

PASQ. — Però no diu disbarats.
(Apartèm de la sospita
que endevinin el que és cert.)

PERE — Ah! Ni que s'gui un cap vert.

M. SERÀ — Que ho és.

PERE — Bé, ningú li quita.
Mes no és la noia tant flonja
que se l'escolti per rê,
sabent, com ja sab vostè
que, pabreta, vol ser monja.

M. SERÀ — Be; això ja ho veig.

PERE — I doncs, plaga,
creguim, no l'hem d'esquivar.

M. Serà — Però l'hem de vigilar.
Pere — Si, senyor, ja que li vaga
quan al mig dia ha dit missa,
i a la tarde surt del cor,
vingui aquí.
Pasq. — (Sí, ronqui fort.)
Pere — I si acàs veu res, pallissa,
que encare que hi vull sê amic,
perque 'm fa comprar blandons,
si vé amb brocs, fòra cançons.
M. Serà — Oh! Que fora un embolic.

(Dolors, per la porta dreta fent la beiata. Mossèn Serà veu que Pere remuga.)

¿Què son borreguets això?
Pere — Ca! Es una mica de pa
que m'ha quedat d'esmorsâ,
com sempre tinc defalló.

ESCENA VI

Dits i Dolors

Dolors — Bon dia amb la companyía,
pare.
Pasq. — Ah! Que maca que és.
Pere — Bon dia, filla.
M. Serà — Endemés,
¿vols un pols, noia?
Dolors — Bé.
M. Serà — Tria,
aquest és per les senyores
i aquest pe'ls senyors...
Dolors — Aquet.

(El pren de la capsa i el que ha prés el llensa i fa veure que estornuda.)

M. Serà — Ah! Veus? Amb aquest polset
repara que ja 't millores
de la migranya.
Dolors — Ah! sí, sí.
Pere — ¿D'on vens, filla?
Dolors — De resar.
Pere — ¿Veu, home, veu? ¿Vol duptar
quant veu una noia així?
¿Què ja has esmorsat?

DOLORS No encare.
M. SARÀ Bô! ¿I doncs, dòna?
PERE No té esmena.
DOLORS Com que fem una novena,
fem dejuni jo i la mare.
PERE Veu? Aquí té les fal·leres
que la ocupen, oracions.
M. SERÀ Sí, sí; no està per cansons.
PERE Ca! De cap de les maneres.
Ja puc ben tranquilitzar·me
PASQ. ¡Ai, ai, ai; pobre de mí!)
PERE I ara, això, ¿què fas aquí?
(A la noia que s'assenta per a cusir la llana blanca.)
DOLORS Em cuso l'hàbit del Carme.
PERE ¿I ta mare?
DOLORS Ha anat a veure
si trova'l doctor Xarol
perque li dongui un consol.
M. SERÀ Pateix?
PERE Uh! I que no's pot creure,
té dolor, flato, migranya,
tos, basqueigs, mal de costat.
M. SERÀ Si que, *amigo,* és un estat.
PERE I, veu? . una cosa estranya.
Ja'n pot sentir de sum sum
i desfici i mal humor,
que si ella veu al doctor,
es posar oli en un llum.

ESCENA VII

Els mateixos i MANEL

MANEL ¡Bon dia i bon' hora!
PASQ. Hola!
M. SERÀ Ja tenim aquí'l cap vert.
MANEL ¿Còm và la beiatería?
PERE Per Déu i 'ls sants, Manelet.
Miri que hi ha roba estesa.
M. SERÀ Per mí això vé de l'infern.
MANEL I bé, diguin, ¿còm ho passen?
PERE Per ara, gracies a Déu...
MANEL I doncs, home, gresca i fora.
Si estant que no'ls fa mal res
i no tenen cap trifulga

ni'ls han embargat els bens
ni'ls hi va de part la dòna
ni'ls te'ls diners el gobern,
agafint-se l'un a l'altre
i aquí ballèm l' Apilé
i'l xotis o bé la polka,
o... veuràn, vinguin.

(Els agafa i els va col·locant per a ballar uns rigodons.)

PERE — Bé, ¿i què?
MANEL — No's mogui.
PERE — Però. .
MANEL — No's mogui.
Ara vosté, vingui.
M. SERÀ — ¿Què és?
MANEL — Aquí, frente al senyor Pere.
Tú! Pasqual!
PASQ. — Ah! ¿Jo també?
MANEL — També, també; calla i vina.
Doloretes!
DOLORS — ¿A on? ¿Qué anèm
a dî una part de rosari?
MANEL — *(Fent-los ballar.)*
Nene-nene-nene-né,
xim xim!
PERE — Bah! Vagi a la porra.
(Deixant-se de ballar.)
M. SERÀ — ¿Ha vist, ha vist si és cap vert?
PASQ. — Ai! ¡Reina pura dels Angels!
DOLORS — *(Senyant-se horroritzada.)*
En nom del pare i del fill ..
MANEL — Vaja, home, vaja; una tanda
de rigodons. Ne-ne-né!

(Imitant l'orquestra i fent ballar a l'un i a l'altre)

PERE — Anèm; vagi, vagi, plaga.
MANEL — ¿No volen ballar? Doncs res.
DOLORS — Ai, pare; em fa pô aquest jove.
PERE — Vés a dins, vés, filla. Veu?
DOLORS — Passi ho bé.
MANEL — Estigui boneta
i dispensi si l' he ofès,
senyi's quan em vegi i resi
a l'altar de Sant Josep
perque Nostre Senyô'm faci
un bon minyó
DOLORS — Ja ho faré.

ESCENA VIII

Els mateixos menys Dolors

Pere ¿Ho veu? Tota està esglaiada
M. Serà (Ja'm vé aquella son.)
Pere Bé, anèm.
Ara jo 'm trovo que és hora
d' anâ al Pi, perque'ls obrers
han de pendre determini
sobre si aquest any que vé
s'han de fer les professons
de setmana santa.
Manel Això és;
¿per l'any que vé ja procura?
Pere Bah! ¿I doncs, fill? Obrím l'ull.
Manel Cert.
Pere Me'n vaig; vostè ara vigili. (*A Mossèn Serà.*)
Pasq. (Sí, roncant)
Pere Doncs, Manelet,
fins a la vista.
Manel Servir-lo
Pere Tornaré per 'llà a les tres. (*Se'n va.*)

ESCENA IX

Pasqual, Manel *i* Mossèn Serà, *que dorm i ronca*

Manel Vaja, ja estèm sols, Pasqual,
¿còm te va de l'amor?
Pasq. Noi
no estic pas massa cotoi.
Manel ¿Es a dir que 't va..?
Pasq. Molt mal.
No més pensa en sants i misses
i resar.
Manel Ja és un fatic.
Pasq. I veig que me'n torno a Vic
Manel ¿Què anyores les llangonisses?
Pasq. No és la meva mitja tronja
i ja ho veig cert, no'm voldrà;
amb això, jo, capellà,
i ella aquí, que's faci monja.

I tú ¿què has vist amagat
al darrera del taulell?

MANEL Que si ets net de clatell
ja pots dir que t'he casat.

PASQ. Ara falta no més que ella.

MANEL Jo li he parlat i està bé.

PASQ. Es a dir que diu...

MANEL El voldré.
Veias si tens bona estrella.

PASQ. Com que jo la veig no més
que parlant de novenaris
i dejunis i rosaris
i rectors.

MANEL ¿I no veus que és
per díssimular, pampana?
Ella't vol, t'estima a tú,
amb això ja ho veus segú,
i pots llensar la sotana.

PASQ. Es aquesta ma fal lera;
i si ella'm vol com la vull,
li dono'l sí i penjo avui
els hàbits a la figuera.

MANEL I jo, fill de Vallirana,
amic de la ballaruga,
hi ballaré mentres puga,
perque l'art del ball ens mana,
si un s'entén i balla sol,
que ha de ballâ acompanyat,
vull que ballis abrassat
amb la que ballâ amb tú vol.

PASQ. Bé; ¿però què tinc de fê?

MANEL Casar-vos avui.

PASQ. ¿I còm?

MANEL Jo'l que't juro pe'l meu nom
és que us casèu; veuràs, té.
(*Donant-li diners.*)

PASQ. Vaja, veig que'ts bò per tot,
mana tú i jo estaré motxu.

MANEL Doncs, corrents a llogâ un cotxu;
ten-lo apunt.

PASQ. I...

MANEL Res, ni un mot,
quant sigui'l cotxu llogat
tornate'n a venî aquí,
deixa'ns fê a n'ella i a mí
i tú estiga't preparat.

PASQ. Vaig.

MANEL — Tú! *(Per mossèn Serà.*
PASQ. — Què?
MANEL — Ara me'n adono,
¿i si aquest ens ha sentit?
PASQ. — No tinguis por, s'ha adormit
com qui vigila. *(Se'n và.)*
MANEL — ¡Qué mono!
I ronca com si tronés.
Si que ja fa prou treball.
¿Què ha perdut la nit al ball?
(El toca i no's desperta.)
No, no; no hi ha por, no hi és.

ESCENA X

Dit i DOLORS

DOLORS — ¡Manel del meu cor!
MANEL — *Dolores.*
DOLORS — ¿M'estimes?
MANEL — Oh! Per mí...
DOLORS — Ah!
MANEL — Ets...
DOLORS — Diga-m'ho en castellà.
MANEL — *El ángel de mis amores,*
la rubia... vull dir les rosses.
DOLORS — ¡Ja, ja! Ja sé com s'escriu.
MANEL — Es d'un romanso que's diu
El cantor de las hermosas.
DOLORS — Ah! sí, sí Jo per l'amor
tot en castellà; vritat?
I's diu que un plat esquerdat
hi parla.
MANEL — Fes-me un favor.
DOLORS — Digues, fill.
MANEL — Deixa't de palla
i anèm tot seguit al grà.
¿Què no sabs la nova que hi ha?
DOLORS — No.
MANEL — Doncs sé de cert que...
DOLORS — Calla,
que mossèn Serà ho sent tot.
MANEL — No tinguis por, pesa figues.
DOLORS — Tens raó.
MANEL — Sents? Ronca.
DOLORS — Digues.

MANEL Que la fortuna treu brot;
que han determinat tancar-te
al convent demà passat,
i això és el que m'ha engrescat
a venir aquí a robar-te.

DOLORS Robar-me?

MANEL Sí; ja ho tinc tot
apunt de solfa, i a l'hora
vens amb mí, ens casèm i fora,
tot es fa sense dî un mot.

DOLORS Casar-nos?

MANEL De la manera
més senzilla que has vist tú,
no'n diguis res a ningú
i tenim la ditxa entera.

DOLORS ¿Vols ditxa entera?

MANEL Sí, vaia.
Jo, ja ho veus, guapo i trempat,
tú, que mai ningú ha negat
que ets una xicota caia,
i desprès els patacóns
que'ns darà de tot ton pare,
vés si hi ha més ditxa encare
viure junts i amb dineróns.

DOLORS Dineróns no, perque ells
enfadats de que jo i tú
sense dir res a ningú
haguèm fet aquells gabells,
no voldràn donar-me'l dot
i, allavors, vés quí'ls ho cassa

MANEL El cassèm, perque tot passa
i la astucia tot ho pot.
¿No has vist en cassos igual
el que sempre sol succeir?
Doncs ja no t'ho tinc de dir,
i, armant gran sacramental,
i axís que'l pare i la mare
saben lo que'ls fills han fet,
i quan de casa'ls han tret
i ha passat un any encara
i'ls hi và'l gendre i la filla
amb un ninot que fa *güé*,
ja no's recorden de rê,
s'olviden la *manganilla*
de com va sê'l casament;
son padrins, un fiol se'ls dona,
ells li regalen la mona,

som tots ditxosos i Amèn.
Ara aquí en Pasqüal vindrà
i tú l'has d'entretenir
que no pugui traslluir
la bomba que explotarà.
Entretant ho arreglo tot.

DOLORS ¿I vols dir que'n surtirèm?

MANEL T'he dit que avui ens casèm.

DOLORS Però'ls pares...

MANEL Res, ni un mot.
Recorda't de que'n Pasqual
creu que per marit el vols
i que ara aquí, en estant sols,
se't declararà.

DOLORS Taball
Ho deus havê armat d'un modo...

MANEL Se't declararà, i després,
perque tot això no's fes
que pogués dû un incomodo,
et proposarà fugî
i portar-te allà ont hi haurà
un cotxu que't portarà
després a casarte amb mí.
Quan ho digui, accepta.

DOLORS Conta.
Vés si no ho acceptaré.

MANEL I, sobre tot, fingeix bé.

DOLORS Ja sabs que jo no só tonta.

MANEL Be; doncs fins que l'hora arribi
segueix fent-ho sempre així,
i seràs ditxosa amb mí
perque no hi haurà quí ho privi.

DOLORS Vaja, doncs. Adéu, salat.

MANEL Adeu, maca, amor, pitera,
ressalada, *retrechera...*
cuerpo bueno.

(Apareix Pasqual a la porta i ella dona un giro seguit a l'escena fingint amb molta hipocresia.)

DOLORS Ai! ¡Vagi, gat!
¡Reina dels Angels! Senyô!
¡Ave María Puríssima!
Jesús! ¡Ai, Reina Santíssima!
Nom del Pare, del Fill... No!

MANEL ¿I ara això a què vé?

DOLORS ¿Què's creu
que jo sô una noia boja?

Ai! ¡Còm dec estar de roja!
Jesús! ¡Sant Marc, Santa Creu!
(*Se senya i se'n vá fingint horror.*)

ESCENA XI

MANEL *i* PASQUAL

MANEL No entenc aquesta mudança.
PASQ. ¿I doncs, i això?
MANEL (Ah! Es aquest.
Vetaquí perque ara ella
feia aquí aquest fingiment.)
PASQ. ¿Què és que potsê us barallaveu?
MANEL Ca! Li havía dit no més
que jo també la volía
paraula de casament,
i s'ha posat d'aqueix modo
que semblava un feix de qüets,
perque diu que a tú t' estima
i que no vol ningú més.
PASQ. ¿De debò?
MANEL Tant cert com ara
tú i jo sols aquí parlèm.
PASQ. Oh! ¡Quina alegría'm dones!
MANEL ¿I el cotxu?
PASQ. Ja està tot llest.
MANEL ¿A on espera?
PASQ. Es a la porta
de can Bigorra mateix.
MANEL Vaja, doncs; veste'n a dintre
a mirar si ella's convens;
si ho logres, surts i la portes
an el cotxu tú mateix,
i jo, que ja allí esperant-vos
des de aquest punt estaré,
quant la tinc la deposito
a casa d'uns parents meus
i tornaré aquí per dir-te
tot el que tú tens de fer.
PASQ. Sí? Doncs hi vaig desseguida.

ESCENA XII

MANEL *i després* SENYORA CLARA

MANEL Ah! Ja tinc dugues clivelles
preparades. les demés
anirèm ara enroscant les
per lograr l'obgecte meu.
Hola, la senyora Clara,
si que això'ns vé malament;
si se'ns queda aquí, 'ns destorba.
Vejam si jo la treuré.
CLAR. (*Entrant*) M'ha dit que ell aquí vindría,
doncs aquí l'esperarèm.
MANEL Hola! ¿I doncs, senyora Clara?
CLAR. (Malvinatge! ¿D'on vé aquest?)
¿Qué està sol a la botiga?
MANEL Sí; m'he quedat un moment.
CLAR. ¿I la noia?
MANEL Es allà dintre.
CLAR. ¿I en Pasqual?
MANEL Ha anat també,
no sé a on, a dû un recado.
i per çò ha dit que'm quedés.
Aquí—ha dit,—hi ha les cerilles;
aquí'ls ciris; aquí aquests
cors i caps per prometenses,
i com de tot ja 'l preu sé,
m'ha dit: si venen, despatxa,
i en tornant don-me'ls diners.
CLAR. Bé, doncs vaja; li aprecio.
Tantes gracies.
MANEL Ca, de rê.
CLAR. Jo vaig ara a dins a treure'm
la mantellina i corrents
tornaré a surtí aquí fora,
amb això ja veu vostè
que per ara son de sobra
aquí tots els seus serveis.
MANEL Però... sí; ja veurà... sempre...
CLAR. Estigui bonet.
MANEL (Pensèm
que si entra a dins i 'ls trova
potser ja fent els farcells,

se 'm descubreix la fassesia
i ja no tenim remei.)

CLAR. (Veig que no se 'n và.)

MANEL (Embestim-la.)

CLAR. Vaja donques; passi-ho bé.

MANEL No més un instant, senyora.

CLAR. Vaja doncs, digui al moment.

MANEL Es una mala noticia
que jo no sé si és ben fet
dar-li aixís de cop i volta
sense com và ni com vé;
però ja veurà, les penes
s'han de pendre com vol Déu,

CLAR. Bé, vaja, no m'entretingui,
¿què passa a casa?

MANEL ¿Em promet
guardar la més gran reserva
sobres lo que li diré?

CLAR. Serè sorda, ai, vull dir muda.

MANEL Doncs jo espero de vostè
que anem un moment a dintre.
(Ella va al quarto de la noia.)
No, aquí no; a n'al quarto aquest
hi ha la seva pubilleta
i ens pot sentî i no convé.

CLAR. Però bé, ¿què té de dir-me?
¿No puc sabê 'l què pretén?

MANEL Una cosa que interessa
de pas tant fort a vostè
com a n'al doctor Xarol.
que crec que 's un amic seu.

CLAR. ¿El doctor Xarol? Ah! Entri.

MANEL (Vejam mentrestant si ells
aprofitaràn la estona
per anâ al cotxu al moment.)

CLAR. Passi.

MANEL Vostè avans, senyora.

CLAR. Vostè avans. ¿Què deurà ser?)
(Se'n van els dos.)

ESCENA XIII

PASQUAL *i* DOLORS, *després* SENYOR PERE
i MOSSÈN SERÀ

(Ell mudat i ella amb mantellina i vestit negre.)

PASQ ¿Son fora?
DOLORS Sí.
PASQ. Doncs al cotxu.
DOLORS (Quan torni ja seré d'ell.)
PASQ. Ah! ¿Mossèn Serà?
DOLORS Ca! Ronca,
¿qué no veus que'ns guarda?
PASQ. Anèm. (*Se'n van.*)
PERE Al demés, sí, com li deia
n'estic tip, senyor Xarol.
Hola! Ep! (*Tocant l'espatlla a mossèn Será.*)
M. SERÀ Què? (*Despertant.*)
PERE ¿Vostè tot sol?
M. SERÀ Còm? Què? ¿Què vol dir? Jo creia...
PERE ¿I això, que potsê dormía?
M. SERÀ Jo, no senyor. ¿Jo dormir?
PERE ¿I en Pasqual?
M. SERÀ Degué sortir.
PERE Ah! ja; ¿i vosté no ho sabía?
M. SERÀ Sí; si m'ha dit ans d'anar-se'n
que si venía vostè
li digués que no hi ha rê.
PERE Vaja doncs, ja pot tornar-se'n.
¿I aquell trotla de Manel
se n'ha anat?
M. SERÀ Ui! Ja fa estona.
PERE ¿I ha sigut bona minyona
la noia?
M. SERÀ Un àngel del cel.
Ja li dic, quan jo vigilo
ja pot estar ben tranquil
de tot i per tot estil,
perque, ja ho sab, m'espabilo.
PERE Vaja doncs, dongui una volta
i després vingui a dinar.
M. SERÀ Si tenen gust de polsar...
PERE Gracies.
M. SERÀ Gracies; tinc resolta
la qüestió. Senyor Doctor...
PERE Mossèn Serà, passi-ho bé. (*Se'n va*).

ESCENA XIV

SENYOR PERE *i* DOCTOR XAROL, *després*
SENYORA CLARA *i* MANEL

XAROL   Veu? Per mí aquest home té
que crec que fa mal olor.
PERE   De rapè.
XAROL   I és molt tanassa.
PERE   Sí; però jo li duc llei,
perque fill, fa molt servei
un capellà en una casa.
Tinc la dòna que fa goig,
tinc la noia joveneta,
i ell vigila una miqueta
i aixís no tinc por que un boig
mentres jo sò fora casa
em pugui dâ un que sentir.
CLAR.   Miri; ara'ls ho podrà dir.
PERE   (Bò; ¿aquí aquesta bala rassa?)
MANEL   Déu lo guart, senyor doctor.
¿Vostè ho passa bé?
XAROL   Per ara...
MANEL   ¿I vostè, es troba bé encare,
senyor Pere?
PERE   Bé.
MANEL   Un favor.
Ja veurà, veurà, no es rê,
és que la seva senyora,
que ja senyora no fòra
si no trovés un perquè,
diu que no'm vol dar la mà
blanca de la seva filla,
perque diu que jo perilla
que sols só bò per ballâ.
Això no és cert, ballo 'l vals,
la polka, la varsoviana,
el xotisc, la americana,
fins els rigodons, si cal;
però a més d'això só bò
per rams que volen xavetes.
La «Invencible», de Pasqüetes,
¿sab qui va fundar-la? jo.
La «Dalía», la «Flor d'un dia»,
la «Antigua de Pasqua», «l'Aura»,
la «Estrellita» i la «Rosaura»,

em tenen a mí per guía.
Veu? El vals es balla així; *(Ho balla.)*
la polka així; el rigodón
d'aquest modo; els balls tots son
fàcils i senzills per mí.
¿No és vritat que no faig mal?
Doncs amb el que are faré
i el pograma que 'ls diré
hi vindrà el galop final.
Tingui, vostè aquesta carta, *(Donant-les.)*
vostè aquesta, vostè igual,
vegin si'l que 'ls dic m'hi val,
miri si'ls perills m'aparta.
I pensin ja el casament
—perque Pasqüa vé aviat.—
La noia i jo a l'envelat
ja marit i mullê essent.
Doloretes, posa'l peu aquí,
Doloretes, posa'l peu allà,
Doloretes, si t'agrada'l xotî,
taralarà lara la lara là.
Ja veurà com quedèm bé.
Servir-lo. No, inútil fòra. *(A Xarol.)*
Als peus de vostè, senyora. *(A Clara.)*
Molt servidor de vostè. *(A Pere.)*
(Se'n và corrents pe'l fons.)

ESCENA XV

SENYOR PERE, SENYORA CLARA *i* DOCTOR XAROL

CLAR. Vaja un baliga balaga.
PERE I bé, rê, un tarit, tarot.
XAROL Un plagot de la parroquia.
PERE I ens ha dat cartes a tots.
XAROL Si'm permeten. *(Per a llegir.)*
CLAR. Vostè és duenyo.
XAROL Veiam que'm dirà de nou.
Les ulleres. *(Les treu i se les posa.)*
PERE
CLAR. Les ulleres. *(També posant-se-les.)*
(Espantats tots tres apart.)
XAROL *(Llegint apart.)* «Estimat doctor Xarol,
«metge burro i embustero
«d'aquells de marca major;
«si vostè per res s'oposa

«a que jo sigui l'espòs
«de la pubilleta filla
«del cerer, ja estic resolt;
«avui se sabrà sens falta
«que vostè, mentres fa l'os
«buscant a la seva dòna,
«se li queda 'ls patacons
«jugant per ell a la bolsa
«i portant li falç el joc
(Oh! Si ho diu, perdo la ganga
i se me'n va a rodar tot)

PERE (*Repetint el que ha llegit baix.*)
«Senyor Pere: Tinc les proves
«de que la conspiració
«carlina, avans descuberta,
«és fomentada tant sols
«per vostè i altres persones
«totes del mateix tenor.
«Cartes per vostè firmades
«formen la comprobació;
«amb això, si avui s'oposa
«vostè que jo sigui espòs
«de sa filla Doloretes,
«dono a n'al Gobernador
«les cartes que tinc guardades
«i se 'n và a Fernando Póo.»
(¿A Fernando Póo? A una isla
que'm farà morros tothom
perque diu que tots son negres?»)

CLAR. (*Repetint també el que ha llegit baix.*)
«Senyora Clara: L'amor
«que jo sé que vostè porta
«al senyor doctor Xarol
«se li ha descubert; les cartes
«que ell tenía en secret lloc,
«una criada les hi ha preses
«i una d'elles la tinc jo.
«Si vostè, per res, s'oposa
«a que jo tingui l'amor
«de sa filla Doloretes,
«la tindrà com la tinc jo
«Si s'hi oposa, en trec copia
«i ho reparteixo a tothom.»
(¡Ah. pillo! ¡Poca vergonya!)

PERE Bò; ¿I doncs, Clara? (*Tots dissimulen*)
¿Què és això?

CLAR. No, ca, rê; una broma estranya

que fa aquest tarit tarot
dient que jo sò lletja i vella.
¿I a tú, què't diu?

PERE Ca! Que jo
sò un jau que tú'm dús les calses
duent com duc pantalons.

XAROL Bé, per l'estil de la meva;
em diu *matasanos,* boig,
metge dels gegants i ximple.

CLAR. Miri, faci com faig jo.
(Esqueixant les cartes en petits bocins.)

XAROL Ves si soc de bona pasta
que amb tot i que aquest minyó
que m'ha escrit aquesta carta
m'ha fet un insult tant gros,
que jo, que de sa filleta
desitjo no mes la sort, *(Al senyor Pere)*
m'atreveixo a aconsellar-li
que no's pari en aprensions,
i ja que ell la vol, li casi
donant-los la ditxa a tots.

PERE Home, ¿has vist casualitat?

CLAR. ¿Veiam si penses com jo?

PERE Justament jo ara volía,
sinó perque temerós
estava dels crits d'aquesta,
dir-li que jo estic resolt
a donar-li per esposa.

CLAR. Doncs cregues que tot just jo
estava que no t'ho deia,
per por del teu esbalot.

PERE Ah' ja. Veuràs; jo ho temía
perque sé que si algún cop
ho havíem cregut possib e,
el mateix tú que'l senyor
ens posaven com a furies.

XAROL Oh! Ja veurà, fill; 'llavors
no sabía com se ara
les prendes que té el mínyó.

CLAR. Es el mateix que a mí'm passa
Jo ara he parlat fa poc
amb una parenta seva
i ha dit que's bon noi del tot.

PERE Bé, sí, vaja; iguals informes
que'ls que jo he sabut fa poc.

PERE Be; però ara hi ha una gresca.

CLAR. ¿I es?

PERE — Dòna, les raons
que això'ns costarà amb la noia,
perque amb la gran vocació
que ella per ser monja ensenya...

CLAR. — Ella farà el que jo mani.

PERE — Just. El que manèm els dos.

XAROL. — Be; res doncs. Ja es d'ell.

CLAR. — Que vingui.

PERE — *(Que ha entrat i sortit.)*
¡Ai, Deu meu! I quina suó.
Clara; ¡no trobo la noia!

ESCENA XVI

Els mateixos, MOSSÈN SERÀ *i* PASQUAL

M. SERÀ — Deu els guart de mal a tots.

PERE — Ara aquest ve a detorbar-nos.

M. SERÀ — Per un cas que convè molt,
m'ha demanat companyía
per parlar amb vostè, el noi.

PERE — Parlâ? El blè de les cerilles
que ha de posâ'l cap de trons,
i se'n và al carrê a fê'l dropu
sabent que hi ha compromís gros
de que han d'estar per l'enterro
de demà avans de les nou.

PASQ. — Doncs no han d'estar, nostramo.

M. SERÁ — Ah! ah! Així, ànimo noi.
Si acàs ja sabs que t'ajudo.
(S'assenta i al poc rato s'adorm.)

PASQ. — No han d'estar, perquè de cop
ara trenco'l glas, i els crido
que ja vinc a tot resolt.
Pas capellà no vull ser-ho,
penjo, que així ho vol el cor,
els hàbits a la figuera,
i ja que per sort veig jo
de que la Dolors m'estima
i vol portar el meu nom,
vinc aquí i els dic de veres,
— perque ho tinc apuntat tot —
que si de bones en bones
no volen el bé dels dos,
serè avui casat amb ella
per un medi que'm se jo.

CLAR. ¡Ai, el gran poca vergonya!
XAROL ¿Has vist, has vist, quin xicot?
PERE Fuig; dona'm una cadira;
li trenco la nou del coll
i veurà com aquí'l mato
per atrevit i cap gros.
PASQ. Vull la noia, vull la noia,
i si darme-la no vol
serà meva d'aquí un' hora
casant-m'hi un senyor rector.

ESCENA DARRERA

Dits, MANEL *i* DOLORS

MANEL No, perquè jo la volía
i ja t'he guanyat per mà.
¡Que parats es queden! Ah!
CLAR. (¡Es dir que ell ja la tenía!)
DOLORS Perdó, pare; perdó, mare.
PERE Però bé, ¿què ha estat això?
MANEL Ara'ls ho esplicarè jo
si cal esplicar-ho encare.
Hem arribat a n'al Pi;
el rector deia la missa,
i ella, volent ser felissa,
s'ha acostat al altâ amb mí,
i de cop hem dit els dos,
jo ditxós i ella ditxosa:
— Vull a n'ella per esposa.
— I jo a n'ell vull per espòs.
Ho habèm fet amb testimonis
i el llas no's pot pas desfer;
ja som marit i muller
igual que altres matrimonis.
I sols es poden venjar
posant-nos a la pressó,
però per 'questa qüestió
crec que deuen recordar
les cartes que jo'ls he escrit.
CLAR. Sí, sí, no; ben casats siguin.
PERE Sí, sí; si diuen que diguin.
XAROL I dar-ho tot a l'olvit..
PASQ. Be; allavors digues que jo...
MANEL Com aquell que te amor patri.
DOLORS Fill, has treballat per atri.

MANEL Ara a tots un concell bò.
Tú, Pasqual, a dú sotana;
vostè, doctor, lluny o canto;
amb vostè ja estèm al tanto,
i vostè treguis la llana.
Ara per mossèn Serà
tambe un xic n'hi ha d'habê

M. SERÀ (*Despertant-se.)*
¿Per mí també? ¿Què hi ha? Que?

MANEL Que tot està arreglat ja.

M. SERÀ Ah! ¿Està arreglat? Gracia a Deu.
I... ¿han casat? *(Obrint els ulls.)*

MANEL Jo i ella.
Bò!

M. SERÁ ¿Veuen com vigilant jo
tot va anant a n a fi meu?

PASQ. Sí, ¡com hi ha mon!

PERE El tros d'ase.

CLAR. Per ell no te res remei.

M. SERÀ El que dic, fa molt servei
un capellà en una casa. *(Molt tranquil)*

PERE Just, i sobre tot dormint.

(*Tots demostrant que'l venjen però sense enfadar-se.*)

CLAR. Mireu vos el gata maula

PERE (*Mirant a Dolors i a Manelet.*)
Calla, si a mí'm sembla faula.

CLAR. (*Mirant a Dolors.)*
¡I com ens ha estat fingint!

MANEL Ha fingit, perque vostès
a fingî aixís l'obligaben,
i'l sí que vostès negaven
nosaltres ens l'havèm près.
Aixís els perills aparto
per viure amb tranquilitat,
perque així ls hauré posat
a tots *les peres a quarto.*

PROU

CATALEG de les obres de Frederic Soler *(Pitarr*
que's troben de venda a la *Llibrería de Bonavia i Durà*
carrer Boquería, 20, Barcelona.

UN ACTE

	Ptes.
A la vora del mar. Comedia	1
El ret de la Sila. Comedia	1
Cura de moro. Comedia	1
El jardí del General. Comedia	1
La vivor de l'estornell. Comedia	1
La mosca al nàs. Comedia	1
Cafè i Copa. Comedia	1
La dòna i la ballarina. Comedia	1
Per carta de més. Comedia	1
Els cantis de Vilafranca. Co.	1
Palots i ganxos. Comedia	1
Les peres a quarto. Pessa	1
La Rambla de les flors. Sarsuela	0'50
La Butifarra de la Llibertat.	0 50
¡Coses del oncle! Comedia	0'50
Les píldores de Holloway. Co.	0'50
Un barret de rialles. Comedia	0'50
En Joan Doneta. Comedia	0'50
El Boig de les campanilles. Co.	0'50

DOS ACTES

La casaca i la casulla. Comedia.	1'50
La Campana de Sant Llop. Comedia	1'50
El Teatre per dins. Comedia.	1'50
El Sagristà de S. Roc. Sarsuela.	0 50
La fira de S. Genís. Sarsuela.	0 50
El Moro Benani. Sarsuela	0'50
El pla de la Boquería. Sarsuela.	0 50
Donya Guadalupe. Sarsuela.	0 50
La festa del barri. Sarsuela	0'50
Els estudiants de Cervera. Sarl.ª	0 50
A posta de Sol. Sarsuela	0'50
Els Pescadors de Sant Pol. Sarl.ª	1
La Sabateta al balcó, Comedia	1
La Esquella de la Torratxa. Sarsuela	0'50
El Cantador, Comedia.	0 50
Ous del dia. Comedia	0'50
Si us plau per forsa. Sarsuela	0'50
Un mercat de Calaf. Comedia.	0'50
La Vaquera de la piga rosa Comedia	0'50
Les carabasses de Montroig. C.ª	0'50
El punt de les dònes. Comedia.	0'50
Els Héroes i les grandeses. C.ª	0'50
El castell dels tres dragons.	0'50
La venjansa de la Tana. C.ª	0'50

TRES ACTES

La Rosa blanca. Drama	2
La fals. Drama	2
Les modes. Comedia	2
La bala de vidre Comedia	2
L'Hostal de la Farigola. C.ª	2
El dir de la gent. Comedia	2
El Campanar de Palma. Drama.	2
Les papellones. Comedia.	2
L'àngel de la guarda. Comedia.	2
L'Urbanitat. Comedia	2
Els polítics de gambetto. C.ª	2
El didot. Comedia	2
L'Hereuet. Comedia.	2
La qua de palla. Comedia.	2
El primer amor. Drama	2
Or. Drama	2
L'Apotecari d'Olot. Comedia	2
Les francesilles. Comedia	2
L'últim Rei de Magnolia. Sar.	1
El Comte l'Arnau. Drama.	2
100,000 duros. Drama.	2
Barba Roja. Drama	2
La Rondalla de l'infern. Drama.	2
El monjo negre. Drama	2
El llibre de l'honor. Drama	2
Les joies de la Roser. Drama.	2
O Rei o res. Drama	2
El Rector de Vallfogona. Drama	2
El collaret de perles. Drama.	2
La dida. Comedia	2
El ferrer de tall. Drama	2
Els Segadors. Drama	2
Senyora i majora. Drama.	2
El Contramestre. Drama	2
Cercol de foc. Drama	2
La banda de bastardía. Drama	2
La ratlla dreta. Drama.	2
Sota terra. Drama	2
El pubill. Drama.	2
El lliri d'aigua. Drama	2
Batalla de Reines. Drama.	2
La pena de mort. Drama	2
La Creu de la Masía. Drama.	2
La filla del marxant. Drama.	2
El forn del Rei. Drama.	2
Les Claus de Girona. Drama	2
Els Egoistes Comedia.	2
El Veguer de Vic. Drama.	2
L'infern a casa Drama.	2
La carta de Navegar. Comedia.	2
La mà de l'Inglès. Comedia.	2

QUATRE ACTES

El trinc del or. Comedia	2
La bruixa. Drama.	2
El plor de la maratra. Drama	2
El timbal del Bruc. Drama	2
Les eures del mas. Drama	2
El Rustic Bertoldo. Comedia	2
Bertoldino. Comedia	2

CINC ACTES

Judas de Keriot. Drama	2
Jesús. Drama	4
El bressol de Jesús. Drama	2

POESIES PREMIADES

Un volúm en foli, de 400 planes, contenint 115 poesíes, ambil·lustracións den Padrós.